

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

11 февруари 2021 година *

„Преюдициално запитване — Социална политика — Директива 1999/70/ЕО —
Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) — Клауза 5 — Мерки за предотвратяване на злоупотребата, която произтича от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения — Срочни трудови договори в публичния сектор —
Последователни договори или първоначален договор, чието действие е продължено —
Еквивалентна правна мярка — Абсолютна конституционна забрана за преобразуване на срочни трудови договори в безсрочни — Задължение за конформно тълкуване“

По дело C-760/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Monomeles Protodikeio Lasithiou (окръжен съд, заседаващ в едноличен състав, Ласити, Гърция) с акт от 4 декември 2018 г., постъпил в Съда на 4 декември 2018 г., в рамките на производство по дело

M.V. и др.

срещу

Organismos Topikis Aftodioikisis (ОТА) „Dimos Agiou Nikolaou“,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: А. Kumin (докладчик), председател на състава, Т. von Danwitz и Р. G. Xuereb, съдии,

генерален адвокат: М. Szpunar,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за М.V. и др., от Е. Chafnavi, dikigoros,
- за Organismos Topikis Aftodioikisis (ОТА) „Dimos Agiou Nikolaou“, от К. Zacharaki, dikigoros,
- за гръцкото правителство, от Е.-М. Mamouna, Е. Tsaousi и К. Georgiadis, в качеството на представители,

* Език на производството: гръцки.

– за Европейската комисия, първоначално от А. Bouchagiar и М. van Beek, а впоследствие от А. Bouchagiar, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на клауза 1 и клауза 5, параграф 2 от Рамковото споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г. (наричано по-нататък „Рамковото споразумение“), което се съдържа в приложението към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между М.V. и други работници, от една страна, и техния работодател, Organismos Topikis Aftodioikisis (ОТА) „Dimos Agiou Nikolaou“ (административно-териториална единица „Община Агиос Николаос“, Гърция) (наричана по-нататък „община Агиос Николаос“), от друга страна, по повод квалификацията на безсрочните им трудови правоотношения като служители на отдела по сметосъбирането на тази община.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Клауза 1 от Рамковото споразумение предвижда:

„Целта [на това споразумение] е:

- а) да подобри качеството на срочната работа чрез гарантиране прилагането на принципа на недискриминация;
- б) да създаде рамка за предотвратяване на злоупотребата, която произтича от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения“.

- 4 Клауза 3 от Рамковото споразумение, озаглавена „Определения“, предвижда:

„[По смисъла на настоящото споразумение:]

1. „работник на срочен трудов договор“ означава лице, което има трудов договор или правоотношение, сключени директно между работодателя и работника, където изтичането на срока на трудовия договор или правоотношение е обусловено от обективни условия, такива като достигане на определена дата, завършване на специфична задача или настъпване на определен случай.

[...]“.

5 Клауза 5 от Рамковото споразумение, озаглавена „Мерки за предотвратяване на злоупотребата“, гласи:

„1. За да предотвратят злоупотреба, която произтича от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения, държавите членки, след консултация със социалните партньори в съответствие с националното законодателство, колективните трудови договори или практика, и/или социалните партньори, когато няма еквивалентни правни мерки за предотвратяване на злоупотребата, въвеждат, по начин, който отчита специфичните сектори и/или категории работници, една или повече от следните мерки:

- а) обективни причини, които оправдават подновяването на такива договори или правоотношения;
- б) максималната обща продължителност на последователните срочни трудови договори или правоотношения;
- в) броя на подновяванията на такива договори или правоотношения.

2. Държавите членки след консултация със социалните партньори и/или социалните партньори, когато е подходящо, определят при какви условия срочните трудови договори или правоотношения:

- а) се приемат за „последователни“;
- б) се приемат за договори или правоотношения с неопределена продължителност“.

6 Клауза 8 от посоченото споразумение, озаглавено „Разпоредби относно приложението“, предвижда:

„1. Държавите членки и/или социалните партньори могат да поддържат или въведат по-благоприятни разпоредби за работниците от предвидените в настоящото споразумение.

[...]“.

Гръцкото право

Конституционните разпоредби

7 През 2001 г., към член 103 от Гръцката конституция са добавени параграфи 7 и 8 със следния текст:

„7. Назначаването на работници и служители в публичната администрация и обществения сектор в широк смисъл [...] се извършва чрез конкурс или подбор по предварително определени и обективни критерии и подлежи на контрол от независим орган съгласно предвиденото в закона. [...].

8. Със закон се определят условията и продължителността на частноправните трудови правоотношения с държавата и обществения сектор в широк смисъл, определен във всеки отделен случай, за заемане както на щатни длъжности, така и на други длъжности, предвидени в параграф 3, първа алинея, и нуждите, които са или временни, или непредвидени и неотложни по смисъла на параграф 2, втора алинея. Със закон се определят и функциите, които може да упражнява посоченият в предишната алинея персонал. Забранява се титуляризиране по законодателен път на попадащия в обхвата на първа алинея персонал или преобразуване на договорите в безсрочни. Посочените в настоящия параграф забрани се прилагат и за лицата, наети съгласно договор за изработка“.

Законодателните разпоредби

- 8 Член 8, параграфи 1 и 3 от Закон 2112/1920 относно задължителното прекратяване на трудовия договор на наетите в частния сектор лица (ФЕК А' 67/18.3.1920), установяващ разпоредби за закрила на работника по отношение на прекратяването на безсрочни трудови договори, сключени съгласно частното право, предвижда:

„1. Нищожен е всеки договор, който противоречи на този закон, освен ако е по-благоприятен за работника или служителя. [...]

[...]

3. Разпоредбите на настоящия закон се прилагат и за срочни трудови договори, ако продължителността им не се оправдава от естеството на договора, а е определена умишлено с цел да се заобиколят разпоредбите на настоящия закон относно задължителното прекратяване на трудовия договор“.

- 9 От преписката, с която разполага Съдът, следва, че член 8, параграф 3 от Закон 2112/1920 във връзка по-специално с членове 281 и 671 от Гражданския кодекс, както и с общите принципи на Гръцката конституция, по-специално член 25, параграфи 1 и 3 от нея, е бил прилаган през годините от гръцките съдилища за целите на правилната правна квалификация на трудовите правоотношения, като на основание посочения член 8, параграф 3 посочените съдилища квалифицират от правна гледна точка като „безсрочни“ договорите, представени като срочни, но в действителност чрез подновяването им са били предназначени да удовлетворят постоянни и устойчиви потребности на работодателя.
- 10 Запитващата юрисдикция подчертава, че вследствие на преразглеждането на Гръцката конституция гръцките съдилища са престанали да преобразуват в безсрочни договори срочните трудови договори, сключени с работодатели от частния сектор, на основание член 8, параграф 3 от Закон 2112/1920. Те приемат, че подобно преобразуване противоречи на забраната за титуляризиране на персонала от общественния сектор, предвидено в член 103 от посочената ревизирана конституция, дори когато срочният договор покрива постоянни и устойчиви потребности на работодателя.

Разпоредби относно подновяването на срочните договори на персонала в сектора на сметосъбирането на административно-териториалните единици

- 11 Съгласно член 205, параграф 1 от Kodikas Katastasis Dimotikon kai Koinotikon Ypallilon (Кодекса за статута на общинските служители) административно-териториалните единици могат да сключват срочни трудови договори съгласно частното право за сезонни или други периодични или конкретни нужди.
- 12 Член 21 от Закон 2190/1994 за създаване на независим орган, отговарящ за подбора на персонала и уреждането на административните въпроси (ФЕК А' 28/3.3.1994), предвижда:

„1. Обществените служби и юридическите лица [...] могат да наемат персонал въз основа на срочен частноправен трудов договор, за да се справят със сезонни или с други периодични или временни нужди, при предвидените по-долу условия и процедура.

2. Продължителността на заетост на посочения в параграф 1 персонал не може да е над 8 месеца общо за период от 12 месеца. Когато се наема временно персонал за справяне съгласно действащите разпоредби с неотложни нужди поради липса на персонал или поради

свободни длъжности, продължителността на заетостта не може да е над 4 месеца за едно и също лице. Продължаването на договор или сключването на нов договор през същата година, както и преобразуването в безсрочен договор са недействителни“.

- 13 Член 167 от Закон 4099/2012 (ФЕК А' 250/20.12.2012) в редакцията му, приложима към спора в главното производство, гласи:

„В отклонение от която и да е друга разпоредба по право се продължават до 31 декември 2017 г. действащите индивидуални договори и договорите, които са изтекли до деветдесет (90) дни преди влизането в сила на настоящия закон и които се отнасят до почистването на помещения на обществени служби, независими органи, публичноправни юридически лица, частноправни юридически лица и административно-териториални единици, на всякакви общински служби, компетентни в областта на сметосъбирането, на които е възложено удовлетворяването на потребностите в областта на сметосъбирането на други общински служби. Посоченото по-горе удължаване не се прилага за индивидуалните договори, сключени за удовлетворяване на неотложни, сезонни или конкретни нужди в областта на сметосъбирането, чийто срок не превишава два месеца за период от дванадесет месеца и които са сключени, считано от 1 януари 2016 г.“.

- 14 Член 76 от Закон 4386/2016 (ФЕК А' 83/11.5.2016) добавя след първата алинея на параграф 1 от член 167 от Закон 4099/2012, в действащата тогава редакция, алинея, предвиждаща, че продължаването по право до 31 декември 2016 г. на индивидуалните трудови договори, посочени в предходната алинея, се прилага също, считано от влизането в сила на Закон 4325/2015 (т.е. считано от 11 май 2015 г.), към договорите на служителите, наети с цел удовлетворяване на неотложни, сезонни или конкретни нужди в областта на сметосъбирането чрез срочни договори със срок до два месеца в рамките на период от дванадесет месеца.

Подзаконовите разпоредби

- 15 Президентски указ 164/2004 за разпоредби относно работниците и служителите, назначени със срочни договори в публичния сектор (ФЕК А' 134/19.7.2004), транспониращ Директива 1999/70 в гръцкото право, приложимо към държавните служители и служителите от обществения сектор в широк смисъл, предвижда в член 2, параграф 1:

„Разпоредбите на настоящия указ са приложими за лицата, работещи в обществения сектор [...], както и за лицата, работещи в общинските предприятия, наети въз основа на срочен трудов договор или трудово правоотношение или въз основа на договор за изработка или всякакъв друг трудов договор, които прикриват отношение на зависимост. [...]“.

- 16 Член 4 от посочения президентски указ предвижда:

„1. Що се отнася до реда и условията на труд, работниците, наети на срочни трудови договори, не могат да се третират по-неблагоприятно в сравнение с работниците, наети по безсрочни договори само поради това че договорът им е сключен за определен срок. По изключение различното третиране се допуска, когато това е оправдано по обективни причини.

2. Критериите за прослужено време, свързани с особените условия за наемане на работа, са същите за работниците на срочни трудови договори, както и за работниците на безсрочни трудови договори, освен когато различните критерии за прослужено време са оправдани по обективни причини“.

- 17 Член 5 от посочения президентски указ, озаглавен „Последователни договори“, предвижда:
- „1. Забраняват се последователни договори, сключени и изпълнявани на интервали, по-малки от три месеца, между едни и същи работодател и работник, за един и същ или аналогичен тип длъжност и при идентични или аналогични условия на труд.
 2. По изключение сключването на тези договори е законосъобразно, когато е оправдано от обективни причини. Обективни причини съществуват, когато договорите, последващи първоначалния договор, са сключени, за да се отговори на конкретните нужди от същия вид, които са свързани пряко или непряко с формата, естеството или дейността на предприятието.
 3. Сключването на последователни договори се извършва в писмена форма и причините, обосноваващи това, са изрично посочени в договора, ако не произтичат пряко от него. По изключение писмена форма не се изисква, когато поради случайния характер на наемането на работа подновяването на договора е за не повече от един месец, освен ако писмената форма не е предвидена изрично в друга разпоредба. Копие от договора се връчва на работника в срок от пет работни дни, считано от началото на изпълнението на работата.
 4. При никакви обстоятелства не се допускат повече от три последователни договора освен съгласно разпоредбите на параграф 2 от следващия член“.
- 18 Член 6 от същия президентски указ, който се отнася до максималната продължителност на срочните договори, гласи:
- „1. Последователните договори, сключени и изпълнявани между едни и същи работодател и работник за един и същ или аналогичен тип длъжност и при идентични или аналогични условия на труд, не могат да имат обща продължителност, по-голяма от 24 месеца, независимо дали са сключени по силата на предишния член, или на други действащи разпоредби.
 2. Не се разрешава обща продължителност на заетост над 24 месеца освен в случая на специални категории работници с оглед на естеството на тяхната работа и които са посочени от действащите разпоредби, като управленските кадри, работниците, наети в рамките на особени изследователски програми или субсидирани или финансирани програми, както и работници, наети за извършването на задача в изпълнение на задължения, произтичащи от договори с международните организации“.
- 19 Член 7 от Президентски указ 164/2004, озаглавен „Наказания за нарушения“, предвижда:
- „1. Всеки договор, сключен в нарушение на членове 5 и 6 от настоящия указ, е недействителен по право.
 2. Когато при частично или цялостно изпълнение на недействителен договор на работника са изплатени дължимите суми, не може да се претендира връщане на евентуално изплатените суми. В случай на прекратяване на неговия договор работникът може да поиска обезщетение в размера, който следва да получи еквивалентен работник, нает с неопределена продължителност. Когато съществува повече от един недействителен договор, периодът, който се взема предвид при изчисляване на обезщетението, е общата продължителност на заетостта на основание на недействителните договори. Платените от работодателя на работника суми са в тежест на виновната страна.
 3. Всеки, който наруши разпоредбите на членове 5 и 6 от настоящия указ, се наказва с лишаване от свобода [...]. Когато престъплението е извършено по непредпазливост, отговорното лице се наказва с лишаване от свобода за срок до една година. Това престъпление съставлява и тежко дисциплинарно нарушение“.

- 20 По силата на член 10 от посочения президентски указ последният не поставя под въпрос разпоредби, които биха били по-благоприятни за работниците в тяхната цялост, както и за работниците с увреждания.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 21 През 2015 г. M.V. и др. са назначени от община Агиос Николаос към службите по сметосъбирането със срочни частноправни договори на пълно работно време с месечно възнаграждение, определено в съответствие със законоустановената таблица.
- 22 Първоначално сключени за срок от осем месеца, тези договори са подновени до 31 декември 2017 г. с обратна сила и без прекъсване с различни законодателни намеси, които запитващата юрисдикция е изброила в точки 15—22 от акта за преюдициално запитване, като съответната обща продължителност на посочените договори се колебае между 24 и 29 месеца. Община Агиос Николаос в крайна сметка прекратява тези договори на горепосочената дата. Освен това от акта за преюдициално запитване е видно, че тези продължения не са предшествани от оценка дали сезонните, периодичните или конкретните нужди, които евентуално обосновават първоначалното сключване на тези договори, продължават да са налице.
- 23 Тъй като считат, че тяхното положение представлява злоупотреба, която произтича от използването на последователни срочни трудови договори, и че следователно то противоречи и на целта на Рамковото споразумение, жалбоподателите в главното производство искат от Monomeles Protodikeio Lasithiou (окръжен съд, заседаващ в едноличен състав, Ласити, Гърция), от една страна, да установи, че те продължават да се намират в трудово правоотношение с община Агиос Николаос по силата на безсрочен договор, и от друга страна, да бъде разпоредено на тази община, под страх от имуществена санкция, да ги назначи с безсрочни трудови договори.
- 24 Запитващата юрисдикция припомня в самото начало, че Директива 1999/70 е транспонирана в гръцкото право по отношение на служителите от обществения сектор, като жалбоподателите в главното производство, с Президентски указ 164/2004, който предвижда мерки за предотвратяване на злоупотребата при използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения.
- 25 Освен това все още се прилага Закон 2112/1920, чийто член 8, параграфи 1 и 3 предвижда нищожност на срочен договор, ако този срок не е обоснован от естеството на договора, а е бил умишлено определен с цел заобикаляне на разпоредбите относно задължителното прекратяване на трудовия договор.
- 26 Запитващата юрисдикция подчертава факта, че по изключение сключването на последователни срочни трудови договори по силата на гръцкото право е законосъобразно при определени условия. В това отношение тази юрисдикция припомня, че член 5 от Президентски указ 164/2004 предвижда по-специално, че сключването на този вид договори е възможно, когато е обосновано от обективна причина и отговаря на други изисквания, например сключване на нов трудов договор в писмена форма, при условие че е спазен максимален брой от три удължавания. Обективна причина е налице, когато договорите, следващи първоначалния, са сключени, за да се отговори на особени нужди от същия вид, свързани пряко или непряко с формата, естеството или дейността на предприятието.
- 27 Посочената юрисдикция обаче уточнява, че след влизането в сила на Директива 1999/70, но преди изтичането на срока за нейното транспониране в гръцкото право, с изменението на член 103 от Гръцката конституция през 2001 г., в параграф 8 от този член се въвежда забрана за преобразуване на срочни договори на персонала от обществения сектор в безсрочни. В това

отношение запитваща юрисдикция отбелязва, че макар националните юрисдикции да прилагат Закон 2112/1920 като „еквивалентна правна мярка“ по смисъла на клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение, за да се преквалифицират срочните трудови договори като безсрочни, въведената конституционна промяна прави прилагането на тези разпоредби за закрила невъзможно.

- 28 Освен това запитващата юрисдикция се позовава на решение на Elegtiko Synedrio (Сметна палата, Гърция), в което неотдавна е постановено, че подобно продължаване на срока на частноправни трудови договори противоречи на Директива 1999/70, транспонирана във вътрешното право с Президентски указ 164/2004. Това продължаване би довело до недопустима последователност от договори, сключени и изпълнявани от един и същи работодател и работник за един и същ вид длъжност при едни и същи условия на труд, без да се определят обективни и прозрачни критерии, за да се провери дали подновяването на такива договори действително отговаря на реална потребност, може да постигне преследваната цел и е необходимо за тази цел, по-специално поради това че предполага реален риск от злоупотреба с този вид договори.
- 29 При тези обстоятелства запитващата юрисдикция изразява по-специално съмнения относно съвместимостта на разглежданото в главното производство национално законодателство за транспониране на Рамковото споразумение с последното споразумение, доколкото това законодателство се тълкува в смисъл, че продължаването по право на разглежданите трудови договори не попада в обхвата на понятието „последователни срочни трудови договори“, доколкото не става въпрос за сключване на нов срочен трудов договор в писмена форма, а за продължаване на срока на съществуващ трудов договор.
- 30 Освен това запитващата юрисдикция счита, че срочните трудови договори, сключени с жалбоподателите в главното производство, явно противоречат на всички мерки за предотвратяване на злоупотребите, произтичащи от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения, предвидени в членове 5 и 6 от Президентски указ 164/2004, както предвижда клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение. В това отношение тя изтъква по-специално, че между различните подновявания на договорите не е имало никакво прекъсване и че няма обективна причина за това. Освен това тя се оплаква от многобройните действия на гръцкия законодател, които са довели до превишаване, от една страна, на максималния брой подновявания на договорите, ограничен до три, и от друга страна, на предвидената с Президентски указ 164/2004 максимална продължителност от 24 месеца.
- 31 Според констатациите на запитващата юрисдикция последиците от член 167 от Закон 4099/2012 в редакцията му, приложима към спора по главното производство, са, че позволява продължаването по силата на закона на разглежданите срочни трудови договори с обикновен констативен акт, издаден от всяка институция работодател, без никаква друга процедура или решение на колективен орган на такава организация и без преди това да е направена преценка дали са отпаднали нуждите, които първоначално са направили тези договори необходими.
- 32 Запитващата юрисдикция уточнява, че дори в хипотезата, при която срочните трудови договори в сектора на сметосъбирането първоначално са сключени за срок от осем месеца на основание член 205 от Кодекса относно статута на общинските служители и независимо от постоянните и трайни нужди на административно-териториалните единици, продължаването им до 31 декември 2017 г. със законодателни актове с обратна сила и приложими изключително за посочените договори, доказва, че обхванатите от тези договори нужди не могат да се считат за конкретни, сезонни или периодични.
- 33 Освен това запитващата юрисдикция посочва, че гръцкият законодател е приел редица допълнителни разпоредби, по-специално касаещи законодателството относно публичните разходи, произтичащи от наемането на работа на работници в сектора на сметосъбирането на административно-териториалните единици за целия период на подновяване на техните трудови

договори по силата на член 167 от Закон 4099/2012, като по този начин узаконява основанието за тези разходи, което обичайно би било незаконосъобразно. С тази намеса обаче гръцкият законодател попречил на съответните работници да получат обезщетението, предвидено в член 7 от Президентски указ 164/2004, доколкото тази разпоредба поставяла като условие трудовият договор да е нищожен поради нарушение на членове 5 и 6 от посочения указ. Успоредно с това било решено, че предвидените в член 7 от Президентски указ 164/2004 санкции не се прилагат за административно-териториалните единици, които наемат персонал в сектора на сметосъбирането въз основа на посочените по-горе срочни трудови договори, многократно продължавани до края на 2017 г. Освен това съгласно друга законодателна инициатива продължаването на посочените срочни трудови договори, сключени от административно-териториалните единици, не е било взето предвид при изчисляването на максималната продължителност от 24 месеца, предвидена в членове 5—7 от Президентски указ 164/2004.

34 При тези обстоятелства Monomeles Protodikeio Lasithiou (окръжен съд, заседаващ в едноличен състав, Ласити, Гърция) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Осуетява ли целта и полезното действие на Рамковото споразумение [...] тълкуване на разпоредбите на националното право за транспониране на Рамковото споразумение в националната правна уредба, което изключва от определението за „последователни“ срочни трудови договори по смисъла на клауза 1 и клауза 5, параграф 2 от Рамковото споразумение автоматичното удължаване на срочните трудови договори за работниците в сектора на сметосъбирането по силата на изрична разпоредба на националното право като член 167 от Закон № 4099/2012, поради това че то не представлява сключване на нов срочен договор в писмена форма, а удължаване на срока на съществуващ трудов договор?
- 2) Включва ли задължението за тълкуване на националното право от национален съд в съответствие с правото на Съюза в случай на регулиране и прилагане на дадена практика при наемането на работници в сектора на сметосъбирането в противоречие с мерките за предотвратяване на злоупотреби, произтичащи от използването на последователни срочни трудови договори, предвидени от мярката за транспониране на клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение в националното право, и прилагането на разпоредба от националното право като член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920 в качеството ѝ на еквивалентна правна мярка по смисъла на клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение, съществувала преди това, но все още в сила, което би позволило правилната правна квалификация като договори за неопределено време на последователните срочни трудови договори, използвани за удовлетворяване на устойчиви и дълготрайни нужди на местните институции в сектора на сметосъбирането?
- 3) При утвърдителен отговор на предходния въпрос, съществува ли прекомерно ограничение на задължението на националния съд да тълкува националното право в съответствие с правото на Съюза, когато правна норма с конституционен ранг като член 103, параграфи 7 и 8 от Гръцката конституция след изменението от 2001 г. забранява изцяло преобразуването на срочните трудови договори в обществения сектор, сключени по време на действието на тази разпоредба, в договори за неопределено време, а това прави невъзможно прилагането на еквивалентна правна мярка на националното право по смисъла на клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение, съществувала преди това, но все още в сила, като член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920, доколкото по този начин в хода на съдебно производство се елиминира възможността за правна преквалификация като договори за неопределено време на последователните срочни трудови договори, използвани за удовлетворяване на постоянните и дългосрочни нужди на местните власти в сектора на сметосъбирането, в съответствие с правилната правна квалификация на правоотношението, дори ако те са предназначени да удовлетворят устойчиви и дълготрайни нужди?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 35 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали клауза 1 и клауза 5, параграф 2 от Рамковото споразумение трябва да се тълкуват в смисъл, че изразът „последователни срочни трудови договори“, съдържащ се в тях, обхваща и продължаването по право на срочните трудови договори на работниците от сектора на сметосъбирането на административно-териториалните единици, направено съгласно изрични национални разпоредби и независимо от факта че предвидената поначало писмена форма за сключването на последователни договори не е спазена.
- 36 В това отношение следва да се припомни, че клауза 5 от Рамковото споразумение е насочена към постигането на една от преследваните от него цели, а именно да се ограничи последователното използване на срочни трудови договори или правоотношения, които се считат за възможен източник на злоупотреби във вреда на работниците, като се предвидят известен брой разпоредби за минимална закрила, чието предназначение е да предотвратят поставянето на работниците в несигурно положение (решение от 19 март 2020 г., Sánchez Ruiz и др., С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 53 и цитираната съдебна практика).
- 37 Следователно клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение задължава държавите членки, за предотвратяване на злоупотребите при използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения, когато във вътрешното им право няма еквивалентни правни мерки, да приемат като ефективна и обвързваща най-малко една от изброените в нея мерки (решение от 19 март 2020 г., Sánchez Ruiz и др., С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 55 и цитираната съдебна практика).
- 38 От текста на тази клауза от Рамковото споразумение, както и от постоянната съдебна практика обаче следва, че посочената клауза намира приложение единствено при наличието на последователни срочни трудови договори или правоотношения (решения от 22 януари 2020 г., Baldonado Martín, С-177/18, EU:C:2020:26, т. 70 и от 19 март 2020 г., Sánchez Ruiz и др., С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 56 и цитираната съдебна практика), поради което договор, който е първи или единствен срочен трудов договор, не попада в обхвата на клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение (вж. в този смисъл решение от 23 април 2009 г., Angelidaki и др., С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 90 и цитираната съдебна практика).
- 39 В случая обаче не става въпрос в тесен смисъл за последователност от два или няколко трудови договора, ако се предположи съществуването и формалното сключване на два или няколко различни договора, при което единият договор следва другия. По-точно става въпрос за автоматично продължаване на първоначалния срочен договор, произтичащо от законодателни актове. Поради това следва да се разгледа въпросът дали това положение попада в обхвата на понятието „последователни срочни трудови договори или правоотношения“, съдържащо се в клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение.
- 40 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика клауза 5, параграф 2, буква а) от Рамковото споразумение оставя по принцип на държавите членки и/или на социалните партньори да определят при какви условия срочните трудови договори или правоотношения се приемат за „последователни“ (вж. в този смисъл решения от 22 януари 2020 г., Baldonado Martín, С-177/18, EU:C:2020:26, т. 71 и от 19 март 2020 г., Sánchez Ruiz и др., С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 57).

- 41 Макар подобно препращане към националните органи за целите на определянето на конкретните условия за прилагане на термина „последователни“ по смисъла на Рамковото споразумение да се обяснява с грижата да се запази разнообразието на националните правни уредби в тази област, важно е все пак да се припомни, че така оставената на държавите членки свобода на преценка не е неограничена, тъй като в никакъв случай не би могла да постави под въпрос целта или полезното действие на Рамковото споразумение. По-специално националните органи не трябва да упражняват това право на преценка така, че да възникне ситуация, която е възможно да доведе до злоупотреби, а следователно и да противоречи на тази цел (решения от 4 юли 2006 г., *Adeneler и др.*, С-212/04, EU:C:2006:443, т. 82 и от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 58).
- 42 Всъщност държавите членки са длъжни да гарантират наложения от правото на Съюза резултат, както следва не само от член 288, трета алинея ДФЕС, но и от член 2, първа алинея от Директива 1999/70 във връзка със съображение 17 от нея (вж. в този смисъл решения от 4 юли 2006 г., *Adeneler и др.*, С-212/04, EU:C:2006:443, т. 68 и от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 59).
- 43 Ограниченията на предоставеното на държавите членки право на преценка, посочени в точка 41 от настоящото решение, се налагат особено по отношение на ключово понятие като това за последователния характер на трудовите правоотношения, което е определящо за определянето на самото приложно поле на националните разпоредби, предназначени за прилагане на Рамковото споразумение (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 60).
- 44 Изводът обаче, че не са налице последователни срочни трудови правоотношения по смисъла на клауза 5 от Рамковото споразумение само порази това че първият срочен трудов договор на работниците от разглеждания в главното производство сектор на сметосъбиране на разглежданите в главното производство общини е бил продължен по право със законодателни актове без формално сключване в писмена форма на един или повече нови срочни трудови договори, може да застраши предмета, целта и полезното действие на това споразумение.
- 45 Всъщност такава ограничително тълкуване на понятието „последователни срочни трудови правоотношения“ би позволило да се наемат работници при несигурни условия в продължение на години (решения от 4 юли 2006 г., *Adeneler и др.*, С-212/04, EU:C:2006:443, т. 85 и от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 62).
- 46 В допълнение същото това ограничително тълкуване би могло да доведе не само до това от закрилата на работниците, към която се стремят Директива 1999/70 и Рамковото споразумение, да бъдат изключени на практика голям брой срочни трудови правоотношения, като изпразни преследваната от тях цел от голяма част от нейното съдържание, но и да се допусне злоупотреба при използването на такива правоотношения от страна на работодателите, за да се задоволят постоянни и трайни нужди в областта на персонала (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 63).
- 47 В този контекст следва също да се констатира, че понятието „срок“ на трудовото правоотношение представлява съществен елемент от всеки срочен договор. Съгласно клауза 3, параграф 1 от Рамковото споразумение „изтичането на срока на трудовия договор или правоотношение е обусловено от обективни условия, такива като достигане на определена дата, завършване на специфична задача или настъпване на определен случай“. Промяната на датата на прекратяване на срочен трудов договор представлява съществена промяна на този договор, която основателно може да бъде приравнена на сключването на ново срочно трудово правоотношение, правопримник на предходното трудово правоотношение, попадащо в приложното поле на клауза 5 от Рамковото споразумение.

- 48 Наистина, от втората алинея от преамбюла на Рамковото споразумение и от точки 6 и 8 от неговите общи положения следва, че стабилната заетост е предвидена в полза на работниците като основен елемент от тяхната закрила, докато само при наличието на определени обстоятелства срочните трудови договори могат да отговарят на нуждите както на работодателите, така и на работниците (решение от 19 март 2020 г., Sánchez Ruiz и др., С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 54 и цитираната съдебна практика).
- 49 В този контекст фактът, че продължаването или подновяването на трудовите договори произтича от законодателни актове на гръцкия парламент, е ирелевантен. Действително следва да се констатира, че полезното действие на Рамковото споразумение би било застрашено от тълкуване, допускащо едностранно продължаване на срока на срочен трудов договор чрез законодателна намеса.
- 50 В това отношение следва да се отбележи също, че Съдът е постановил, че национална разпоредба, която просто разрешава по общ и абстрактен начин чрез законови или подзаконови правни норми използването на последователни срочни трудови договори, не отговаря на изискванията на клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение. Всъщност такава разпоредба с чисто формален характер не позволява извеждането на обективни и прозрачни критерии, за да се провери дали подновяването на такива договори действително отговаря на реална потребност, дали може да постигне преследваната цел и дали е необходимо за постигането ѝ. Следователно такава разпоредба създава реална опасност от злоупотреба с този вид договори и поради това не е съвместима с целта и полезното действие на Рамковото споразумение (решение от 19 март 2020 г., Sánchez Ruiz и др., С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 67 и 68 и цитираната съдебна практика).
- 51 В случая, тъй като автоматичното продължаване по законодателен път може да се приравни на подновяване и следователно на сключване на отделен срочен трудов договор, договори като разглежданите в главното производство действително могат да бъдат квалифицирани като „последователни“ по смисъла на клауза 5 от Рамковото споразумение. Това съображение се потвърждава от факта, че в главното производство, от една страна, не е изтъкнато каквото и да било прекъсване между първия трудов договор и последващите трудови договори въз основа на автоматичните продължавания, предвидени в законодателни актове, и от друга страна, всички жалбоподатели са продължили да работят без прекъсване за съответния им работодател в рамките на същия вид функции и при едни и същи условия на труд, с изключение на условието относно срока на трудовото правоотношение.
- 52 С оглед на изложените по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че клауза 1 и клауза 5, параграф 2 от Рамковото споразумение трябва да се тълкуват в смисъл, че съдържащият се в тях израз „последователни срочни трудови договори“ обхваща и продължаването по право на срочните трудови договори на работниците от сектора на сметосъбирането към административно-териториалните единици, извършено в съответствие с изрични национални разпоредби, независимо от факта че писмената форма, която поначало е предвидена за сключването на последователни договори, не е била спазена.

По втория и третия въпрос

- 53 С втория и третия си въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи, при утвърдителен отговор на първия въпрос, дали клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение трябва да се тълкува в смисъл, че в случай на злоупотреба при използването на последователни срочни трудови договори съгласно тази разпоредба, запитващата юрисдикция е длъжна по възможност да тълкува и прилага всички релевантни разпоредби от вътрешното право, чрез които може да бъде санкционирана надлежно злоупотребата и да се заличат последиците от нарушението на правото на Съюза,

включително прилагането на национална разпоредаба, допускаща преобразуването на последователните срочни трудови договори в безсрочен трудов договор, макар друга разпоредаба от по-горен ранг поради конституционния ѝ характер да предвижда абсолютна забрана за такова преобразуване в общественния сектор.

- 54 В това отношение следва да се припомни в самото начало, че клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение задължава държавите членки с цел предотвратяване на злоупотребата при използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения да приемат ефективно и задължително най-малко една от изброените в нея мерки, когато вътрешното им право не предвижда еквивалентни правни мерки. Така изброените в посочената клауза 5, параграф 1, букви а)—в) мерки, три на брой, са свързани съответно с обективни причини, които оправдават подновяването на такива трудови договори или правоотношения, с максималната обща продължителност на тези последователни срочни трудови договори или правоотношения и с броя на подновяванията им (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 83 и цитираната съдебна практика).
- 55 В това отношение държавите членки разполагат със свобода на преценка, тъй като могат да избират дали да прибегнат до една или няколко от мерките, предвидени в клауза 5, параграф 1, букви а)—в) от Рамковото споразумение, или да приложат съществуващи еквивалентни правни мерки, като същевременно отчитат нуждите на специфични сектори и/или на категории работници (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 84 и цитираната съдебна практика).
- 56 По този начин клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение определя обща цел за държавите членки, изразяваща се в предотвратяване на подобни случаи на злоупотреба, като същевременно им предоставя свобода на избор по отношение на начините за нейното постигане, стига да не поставят под въпрос целта или полезното действие на Рамковото споразумение (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 85 и цитираната съдебна практика).
- 57 Клауза 5 от Рамковото споразумение не посочва конкретни санкции за констатирани злоупотреби. В такъв случай националните органи следва да приемат мерки, които трябва да бъдат не само пропорционални, но и достатъчно ефикасни и възпиращи, за да гарантират пълната ефикасност на нормите, приети в приложение на Рамковото споразумение (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 86 и цитираната съдебна практика).
- 58 Ето защо клауза 5 от Рамковото споразумение не съдържа общо задължение за държавите членки да предвидят преобразуването на срочните трудови договори в договори за неопределено време. Във вътрешния правен ред на съответната държава членка обаче трябва да има друга ефективна мярка, за да се избегне и евентуално да се санкционира злоупотребата при използването на последователни срочни трудови договори (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 87 и цитираната съдебна практика).
- 59 Когато е налице злоупотреба при използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения, за надлежно санкциониране на такава злоупотреба и за заличаване на последиците от нарушението на правото на Съюза трябва да може да се приложи мярка, предоставяща ефективни и равностойни гаранции за закрила на работниците. Всъщност според самия текст на член 2, първа алинея от Директива 1999/70 държавите членки трябва „да предприемат всички необходими мерки, които им позволяват да могат по всяко време да гарантират постигането на наложените от [тази] директива резултати“ (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 88 и цитираната съдебна практика).

- 60 Освен това трябва да се припомни, че Съдът не следва да се произнася по тълкуването на разпоредби от националното право, тъй като тази задача е поверена на компетентните национални юрисдикции, които трябва да определят дали изискванията на клауза 5 от Рамковото споразумение са изпълнени с разпоредбите на приложимата национална правна уредба (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 89 и цитираната съдебна практика).
- 61 Следователно в настоящия случай запитващата юрисдикция трябва да прецени доколко условията за прилагане, както и ефективното прилагане на релевантните разпоредби на вътрешното право ги превръщат в адекватна мярка за предотвратяване и евентуално санкциониране на злоупотребите при използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения (вж. по аналогия решение от 21 ноември 2018 г., *De Diego Porras*, С-619/17, EU:C:2018:936, т. 90 и цитираната съдебна практика).
- 62 Все пак, когато се произнася по преюдициалното запитване, Съдът може да направи уточнения, от които да се ръководи посочената юрисдикция при осъществяваната от нея преценка (решение от 19 март 2020 г., *Sánchez Ruiz и др.*, С-103/18 и С-429/18, EU:C:2020:219, т. 91 и цитираната съдебна практика).
- 63 В това отношение следва да се припомни, че Съдът вече е постановил, че промяната на квалификацията на срочните трудови договори в безсрочни на основание член 8, параграф 3 от Закон 2112/1920, доколкото посочената разпоредба все още е приложима в гръцкия правен ред — което запитващата юрисдикция следва да провери — би могла да представлява мярка, която предоставя ефективни и равностойни гаранции за защита на работниците, за да се санкционира надлежно евентуалната злоупотреби при използването на срочни трудови договори и да се заличат последиците от нарушението на правото на Съюза (вж. в този смисъл определение от 24 април 2009 г., *Koukou*, С-519/08, непубликувано, EU:C:2009:269, т. 79 и цитираната съдебна практика).
- 64 Следва обаче да се припомни, че Съдът вече е постановил, че с оглед на съдържанието си клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение не изглежда безусловна и достатъчно точна, за да могат частноправните субекти да се позоват на нея пред национален съд. Всъщност по силата на тази разпоредба държавите членки с оглед на правото си на преценка могат, за да предотвратят злоупотребата при използването на срочни трудови договори, да прибегнат до една или повече от изброените в нея мерки или до вече съществуващи еквивалентни правни мерки, като едновременно с това отчитат нуждите на специфичните сектори и/или на категориите работници. Освен това невъзможно е да се определи в достатъчна степен минималната закрита, която при всички случаи трябва да бъде прилагана по силата на клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение (решение от 23 април 2009 г., *Angelidaki и др.*, С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 196).
- 65 От постоянната съдебна практика обаче следва, че от националните юрисдикции се изисква при прилагане на вътрешното право да го тълкуват, доколкото е възможно, в светлината на текста и целите на съответната директива, за да постигнат предвидения от последната резултат, и следователно за да спазят член 288, трета алинея ДФЕС. Това задължение за конформно тълкуване важи за всички разпоредби на националното право, приети както преди, така и след директивата, за която то се отнася (решение от 23 април 2009 г., *Angelidaki и др.*, С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 197).
- 66 Изискването за конформно тълкуване на националното право всъщност е присъщо за системата на Договора, доколкото дава възможност на националните юрисдикции в рамките на своята компетентност да осигурят пълната ефикасност на правото на Съюза, когато се произнасят по споровете, с които са сезирани (решение от 23 април 2009 г., *Angelidaki и др.*, С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 198).

- 67 Наистина, задължението на националния съд да се позове на съдържанието на директива, когато тълкува или прилага релевантните норми на вътрешното право, се ограничава от общите принципи на правото, и по-специално от принципите на правна сигурност и на забрана за обратно действие, и не може да служи за основа на тълкуване *contra legem* на националното право (решение от 23 април 2009 г., *Angelidaki и др.*, С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 199).
- 68 Принципът за конформно тълкуване изисква обаче националните юрисдикции да използват всички свои правомощия, като вземат предвид цялото вътрешно право и като приложат признатите от последното методи за тълкуване, за да гарантират пълната ефективност на съответната директива и да стигнат до разрешение, което съответства на преследваната от нея цел (решение от 23 април 2009 г., *Angelidaki и др.*, С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 200).
- 69 Следователно в конкретния случай запитващата юрисдикция трябва да предостави на релевантните разпоредби на вътрешното право, доколкото е възможно и когато е налице злоупотреба при използването на последователни срочни трудови договори, тълкуване и прилагане, които надлежно да санкционират тази злоупотреба и да заличат последиците от нарушението на правото на Съюза. В тази рамка посочената юрисдикция следва да прецени дали разпоредбите на член 8, параграф 3 от Закон 2112/1920 могат, ако е необходимо, да се приложат за целите на това конформно тълкуване (решение от 23 април 2009 г., *Angelidaki и др.*, С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 203).
- 70 В случай че националната юрисдикция стигне до извода, че преобразуването на срочните трудови договори в безсрочни на основание член 8, параграф 3 от Закон 2112/1920 е невъзможно, тъй като това би довело до тълкуване *contra legem* на член 103, параграфи 7 и 8 от Гръцката конституция, тази юрисдикция трябва да провери дали в гръцкото право съществуват други ефективни мерки за тази цел. В това отношение следва да се уточни, че тези мерки трябва да бъдат достатъчно ефективни и възпиращи, за да гарантират пълната ефикасност на разпоредбите, приети за прилагане на Рамковото споразумение, а именно в случая членове 5 и 6 от Президентски указ 164/2004, които транспонират клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение в гръцкия правен ред.
- 71 Що се отнася в това отношение до значението на обстоятелството, че член 103, параграф 8 от Гръцката конституция е изменен след влизането в сила на Директива 1999/70 и преди изтичането на срока за транспониране на последната, с оглед на абсолютната забрана в общественения сектор на преобразуването на срочни трудови договори в договори с неопределена продължителност, достатъчно е да се припомни, че Директивата поражда своето правно действие по отношение на държавата членка, до която е адресирана — и следователно по отношение на всички национални органи — съобразно случая, след нейното публикуване или на датата на нейното нотифициране (решение от 23 април 2009 г., *Angelidaki и др.*, С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 204 и цитираната съдебна практика).
- 72 В конкретния случай Директива 1999/70 уточнява в член 3, че влиза в сила в деня на публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейските общности*, или на 10 юли 1999 г.
- 73 Съгласно постоянната съдебна практика обаче в срока за транспониране на директива държавите членки, на която те са адресати, следва да се въздържат от приемане на разпоредби, които могат да застрашат сериозно настъпването на предписания от тази директива резултат (решение от 13 ноември 2019 г., *Lietuvos Respublikos Seimo narių grupė*, С-2/18, EU:C:2019:962, т. 55 и цитираната съдебна практика). В това отношение няма голямо значение, че разглежданата в националното право разпоредба, приета след влизането в сила на съответната директива, е насочена или не към транспонирането на последната (решение от 23 април 2009 г., *Angelidaki и др.*, С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 206 и цитираната съдебна практика).

- 74 От това следва, че всички органи на държавите членки са длъжни да гарантират пълното действие на разпоредбите на правото на Съюза (решение от 23 април 2009 г., Angelidaki и др., С-378/07—С-380/07, EU:C:2009:250, т. 207 и цитираната съдебна практика).
- 75 С оглед на гореизложените съображения, на втория и третия въпрос следва да се отговори, че клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение трябва да се тълкува в смисъл, че когато е налице злоупотреба при използването на последователни срочни трудови договори съгласно тази разпоредба, задължението на запитващата юрисдикция по възможност да тълкува и прилага всички релевантни разпоредби от вътрешното право, чрез които може да бъде санкционирана надлежно тази злоупотреба и да се заличат последиците от нарушението на правото на Съюза, включва преценката на това дали разпоредбите на все още действаща предходна национална правна уредба, допускаща преобразуването на последователни срочни трудови договори в безсрочни, все още могат да се прилага евентуално за целите на конформно тълкуване, макар че национални разпоредби от конституционен характер съдържат абсолютна забрана за такова преобразуване в обществения сектор.

По съдебните разноски

- 76 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

- 1) Клауза 1 и клауза 5, параграф 2 от Рамковото споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., което се съдържа в приложението към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (SEEP), трябва да се тълкуват в смисъл, че съдържащият се в тях израз „последователни срочни трудови договори“ обхваща и продължаването по право на срочните трудови договори на работниците от сектора на сметосъбирането към административно-териториалните единици, извършено в съответствие с изрични национални разпоредби, независимо от факта че писмената форма, която поначало е предвидена за сключването на последователни договори, не е била спазена.
- 2) Клауза 5, параграф 1 от Рамковото споразумение трябва да се тълкува в смисъл, че когато е налице злоупотреба с използването на последователни срочни трудови договори съгласно тази разпоредба, задължението на запитващата юрисдикция по възможност да тълкува и прилага всички релевантни разпоредби от вътрешното право, чрез които може да бъде санкционирана надлежно тази злоупотреба и да се заличат последиците от нарушението на правото на Съюза, включва преценката на това дали разпоредбите на все още действаща предходна национална правна уредба, допускаща преобразуването на последователни срочни трудови договори в безсрочни, все още могат да се прилага евентуално за целите на конформно тълкуване, макар че национални разпоредби от конституционен характер съдържат абсолютна забрана за такова преобразуване в обществения сектор.

Подписи